

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין:

ק/XXX רנ"ג ע' י' – המערער (ע"י ב"כ, אל"ם רן כהן; סרן הילה קנטרוביץ')

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, רס"ן דיאן טייכר-ישי; סרן שמעון
אוחנה)

ערעורים על החלטות של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי הדרום שניתנו
בתיק דרום (מחוזי) 537/18 (סא"ל רונן שור – סגן הנשיא) ביום 9.12.2018.
הערעורים נדחו.

החלטה

רקע

1. כנגד המערער, נגד בדרגת רנ"ג, הוגש כתב אישום, שבו יוחסה לו שורה של עבירות
מין חמורות, לרבות אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977
ומעשה סדום בנסיבות של אינוס, לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין, בגין מעשים
שביצע, לכאורה, בפקודתו, נגדת ביחידתו, החל מחודש אפריל 2014 ועד לחודש
ינואר 2016, בעשרות הזדמנויות, במהלך נסיעות משותפות, במשרדס ביחידה ובכלי
רכב בתוככי הבסיס שבו שירתו.

2. נוכח המחלוקת שהתגלעה בין הצדדים, שעיקרה שאלת הסכמתה של המתלוננת
למעשים ומודעותו של המערער להעדר ההסכמה הנטענת, בחן בית הדין קמא את
חומר הראיות שלכאורה, ובא לכדי מסקנה, שלפיה:

"בשים לב לגרסתה של המתלוננת ולחיזוקים המשמעותיים
התומכים בה מחד גיסא, ולגרסתו הבעייתית של הנאשם מאידך
גיסא – מצאתי כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת עיקר העבירות

המיוחסות לנאשם בכתב האישום. זאת למעט ביחס לאותן נסיעות יזומות על-ידי המתלוננת, בהן התרחשו מעשים מיניים שלא זכו להתנגדות כל שהיא מצד המתלוננת, בהן עוצמת הראיות נחלשת".

3. בהמשך, נפנה בית הדין קמא לבחון האם מעשיו של המערער, לכאורה, מקימים עילות המצדיקות את מעצרו וקבע, כי –

"מדובר לכאורה בעשרות רבות של עבירות מין מקשת פלילית מגוונת, אשר בוצעו כלפי מי שהייתה נתונה תחת מרותו של הנאשם, במשך תקופה ארוכה בת מספר חודשים לפחות, בצורה אינטנסיבית ולעיתים יום-יומית, כדפוס פעולה. הנאשם התעלם, לכאורה, מסירובה החוזר והנשנה של המתלוננת לחלק מן המעשים המיניים, ובעיקר להחדרת איבר מינו לאיבר מינה. בחלק מן האירועים הפעיל הנאשם אף כוח לשם הבטחת ביצוע העבירה או השלמתה. מצבור הנתונים מלמד, אם כן, על מסוכנות גבוהה מצד הנאשם. נסיבותיהן של העבירות, ריבוי, מקום ביצוען ויחסי הכפיפות בין הנאשם לבין המתלוננת כל אותה עת וכן פערי הגיל והדרגה – מלמדים אף על פגיעה ממשית במשמעת הצבא".

כן נקבע, כי אין בחלוף הזמן כדי להקהות את עילות המעצר, ובעיקר את מסוכנותו של המערער, וזאת לאור טיבם ואופיים של המעשים, לכאורה, במקרה דנן. הוטעם, כי לעניין זה נשקל, בגדרו של החשש לשלום הציבור וביטחוננו, גם מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, הסובלת מפוסט-טראומה על רקע המעשים.

4. בצד זאת, לאור מורכבותו של כתב האישום, ועל-מנת לפקח אחר קצב שמיעת המשפט, קצב בית הדין קמא את מעצרו הממשי של המערער עד ליום 8.4.2019.

5. בית הדין קמא דן אף בבקשת ההגנה להאריך את איסור הפרסום על פרטיו המזהים של המערער. לעניין זה נקבע כי "אין חולק על קיומו של עניין ציבורי בפרסום פרטי המקרה הן ברובד הכללי והן ברובד הפרטני". נוכח כך, ובשים-לב להיות פומביות הדיון כלל יסוד בשיטת משפטנו ואילו איסור הפרסום הוא החרוג לו, בחן בית הדין קמא את טענות ההגנה בהקשר זה וקבע כי "בכל הנוגע לפגיעה האפשרית במצבם הנפשי והבריאותי של בני משפחת המבקש, הרי שלא הונחה תשתית ראייתית קונקרטית, העשויה לתמוך בטענה, קל וחומר שלא הוכח קיומן של נסיבות יוצאות דופן, המייחדות את עניינו של המבקש מאלו של אחרים". גם ביחס להשפעת הפרסום על מצבו הנפשי של המערער עצמו, דחה בית הדין קמא את הטענה לנזק חמור וקונקרטי שעלול להיגרם לו. לפיכך דחה בית הדין את בקשת ההגנה והורה על הסרת איסור הפרסום על זהותו של המערער.

6. ההגנה לא השלימה עם קביעותיו של בית הדין קמא ומכאן הערעור הן כנגד הארכת מעצרו הממשי של המערער והן כנגד ההחלטה שלא להאריך את תוקפו של צו איסור הפרסום בעניינו.

ערעור ההגנה

7. ההגנה לא חלקה על כך שהמערער היה "מפקדה המקצועי של המתלוננת והשניים עבדו בקשר צמוד לאורך התקופה". כן הוסכם כי "בתקופה מסוימת במהלך שירותם המשותף התקיימו בין המתלוננת למערער יחסים מיניים שונים ומרובים". ההגנה מיקדה את טיעוניה במישור הראייתי: בנוגע לחולשת התשתית הראייתית של שכאורה, בכל הקשור להיעדר הסכמתה של המתלוננת למעשים ולמודעותו של המערער לכך; ובמישור של עילות המעצר: בנוגע להתקוות עילות המעצר, בשל חלוף הזמן.

הוסיפה ההגנה ועתרה כי אקבל לעיוני במעמד צד אחד, חומרי חקירה שנאספו מטעמה ואשר העלו "נתונים משמעותיים ומטלטלים" ביחס למהימנותה של המתלוננת ולטעמים שעמדו בבסיס תלונת השווא שהוגשה. לדידה של ההגנה, משגורמי החקירה נמנעו מלאסוף ראיות אלו, חרף חשיבותן, שומה על בית הדין לעיין בו בטרם תתקבל החלטה, מבלי לחייב את ההגנה להעביר את המסמכים לעיון התביעה.

הטענות ביחס לחולשת הראיות

8. נטען, כי מאחר שהמתלוננת לא החצינה את מצוקתה הנטענת, במהלך כל השנים שבהן שירתה תחת פיקודו של המערער, מאחר ששהתה במחיצתו של המערער אף מחוץ לשעות העבודה הפורמאליות, לעיתים ביוזמתה, ובשים-לב לאישיותה החזקה ולכך שלא חששה לעמוד מול המערער, כמו-גם, מול מפקדים אחרים ולהשמיע בתוקף את דעתה החולקת – "מצופה היה כי למצער בכל הנוגע ליגרעין' תלונתה יהיו הדברים סדורים, ברורים ונטולי סתירות", ולא היא. כך, נטען, כי המתלוננת כבשה את גרסתה בדבר החדרת איבר מינו של המערער אל איבר מינה, ולא ציינה זאת במסגרת הפרטים שמסרה לחבריה ולגורמים טיפוליים שונים, אלא, עד אשר התלוננה במצ"ח. לחלק מהגורמים הטיפוליים אף לא מסרה כי המעשים נעשו בניגוד לרצונה. הוטעם, כי נוכח טענתה של המתלוננת על רצונה לשמור על בתוליה, לא יעלה על הדעת, כי החדרת איבר מינו של המערער לאיבר מינה תשכח מזיכרונה או

כי תבכר שלא לשתף בעניין זה אחרים, שלהם ממילא סיפרה על אירועים פוגעניים ואינטימיים אחרים שבוצעו בה.

9. לדידה של ההגנה, גם ההתנהלות שקדמה להגשת התלונה, שכללה תקופה ארוכה של טיפול נפשי, שבעקבותיו "הגיעה המתלוננת לכדי מסקנה כי הוטרדה ועברה אירועי אונס בניגוד לרצונה", ולאחר מכן, פגישה עם עורך-דין על-מנת להכין כתב תביעה ופניה למהו"ת, מציבה "תמרור אזהרה ביחס למהימנות גרסתה הכבושה של המתלוננת".

10. עוד נטען, כי לא ניתן למצוא באמרותיו של המערער חיזוק לגרסתה של המתלוננת, כפי קביעת בית הדין קמא, שעה שהמערער הכחיש בתוקף כי החדיר את איבר מינו אל איבר מינה של המתלוננת ואף ציין כי גם כאשר המתלוננת לא הביעה הסכמה למעשים, באופן מילולי, ניתן היה ללמוד על אודותיה "בהתנהגותה ובמעשיה". בכל מקרה, נטען, כי שגה בית הדין קמא משהפריד באופן מלאכותי בין האירועים והתעלם מכך שמדובר ב"מערכת יחסים ממושכת וקבועה". נטען אף שגגה בית הדין המחוזי כשהפריד באופן מלאכותי חלקים מתוך גרסאותיו של המערער והתייחס אך לאלו שמחמירים עם המערער.

11. לבסוף נטען, כי אין בחומר הראיות שנאסף בחקירה הסבר, המניח את הדעת, לטענתה של המתלוננת כי חששה להתלונן כנגד המערער בראשית הדרך, משום מעמדו הבכיר בחיל החימוש. ההגנה עמדה על כך שגורמי החקירה כלל לא חקרו היבט זה. יתר על כן, נטען, כי אף אם המתלוננת סברה כך, הרי שאין בכך כדי להסביר את כבישת התלונה לאחר צאתה מהיחידה לקורס קצינים, שם פגשה במפקדים בכירים נוספים, שאליהם יכלה לפנות. קושי ראתה ההגנה אף בכך שהמתלוננת המשיכה לפגוש במערער גם לאחר שעזבה את היחידה.

12. מנגד, הוטעם, כי שינויים בגרסאותיו של המערער מתיישבים היטב עם חששו להודות ברומן שהתנהל בינו לבין המתלוננת, משום היותו נשוי ובעל משפחה. עוד נטען, כי מגרסתו של המערער עולים אותות אמת מרובים, הן משום היותה מרובת פרטים והן משום שנמצאו לה חיזוקים בעדויות חיצוניות, למשל ביחס לעובדה כי המתלוננת היתה כרוכה אחר המערער אף שלא לצרכי התפקיד.

הטענות ביחס לעילות המעצר

13. נטען, כי אף אם יקבע כי קיים בסיס איתן לראיות לכאורה אשר בבסיס כתב האישום, אין להתעלם מחלופי זמן של כשלוש שנים מאז האירועים הנטענים ועד היום, באופן שמסוכנותו של המערער לשלום הציבור הוקהתה באופן ממשי. לדידה

של ההגנה, אף שמצבה הנפשי של המתלוננת אינו שפיר והיא חוששת מפני שחרורו של המערער ממעצר, אין בנתון זה, לבדו, כדי להצדיק את הותרתו של המערער במעצר ממשי, ויש להלום חשש זה באמצעי מתון יותר.

איסור פרסום פרטיו המזהים של המערער

14. בד בבד, נוכח עמדתה של ההגנה באשר לחולשת הראיות שלכאורה, במקרה דנן, עתרה ההגנה כי אורה על איסור פרסום פרטיו המזהים של המערער, עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו וזאת לאור הנזק החמור שעשוי להיגרם למערער אם יפורסם שמו.

עמדת התביעה הצבאית

15. התביעה הצבאית עתרה כי אדחה את ערעור ההגנה על כל חלקיו. לשיטת התביעה, חרף קשיים מסוימים בגרסתה של המתלוננת, צדק בית הדין קמא בקבעו כי לזו גרסתה עקבי וסדור ויש לו חיזוקים חיצוניים, דוגמת מצבה הנפשי של המתלוננת והקביעה שלפיה היא סובלת מ"פוסט טראומה" בשל מעשיו של המערער. נטען, שחומר הראיות שלכאורה, מלמד על ניצול המעמד הפיקודי ועל העדר הסכמתה של המתלוננת למעשים, אשר התבטא גם באופן מילולי וגם בהתנהגותה.

16. התביעה הוסיפה וציינה, כי אין לבחון בשלב דיוני זה, את טענות ההגנה לכרסום במהימנותה של המתלוננת, טענות שבירורן יידרש בהליך העיקרי. לדידה של התביעה הצבאית, לא בכדי נקבע, כי ממצאי המהימנות צריכים להיקבע על-ידי הערכאה הדיונית, לאחר שתינתן למתלוננת האפשרות להתייחס לתהיות שההגנה העלתה ביחס להתנהלותה ולהשיב על מלוא השאלות בחקירתה הנגדית.

17. כן נטען, כי העבירות המיוחסות למערער, מקימות מסוכנות כללית וצבאית, אשר אינן מאפשרות לשחררו לחלופת מעצר, אף בחלוף הזמן וזאת בשים לב להיקפן של העבירות הנטענות ולניצול מעמדו כמפקדה של המתלוננת לצורך ביצוען, לכאורה.

18. לעניין איסור פרסום שמו של המערער נטען, כי אין זה המקרה שבגינו יש לסטות מהכלל המחייב פרסום פרטיו המזהים של מי שמוגש נגדו כתב אישום בשל עבירות מין חמורות, ובכל מקרה, משום שבמקרה זה לא חל כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית, אין הצדקה להוסיף ולהאריך את הצו האוסר את הפרסום על פרטיו המזהים של המערער.

דיון והכרעה
ראיות לכאורה

19. כידוע –

"בהתאם להוראות סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996... נאשם ייעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו אם נוכח בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. על בית המשפט להשתכנע כי יש בתשתית הראייתית הלכאורית הקיימת כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם במשפטו, לאחר שראיות אלו יעובדו בכור ההיתוך של ההליך הפלילי (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(2) 133, 145-147 (1996)). בשלב הנוכחי - של בחינת הראיות לכאורה - בית המשפט אינו נדרש לבחון את מהימנות העדים או את משקל הראיות, אלא אם נגלות בחומר הראיות פרוכות ברורות המעידות על כרסום ממש בראיות הקיימות (בש"פ 8623/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (טרם פורסם, 30.12.2015)). הדבר נכון ביתר שאת שעה שמדובר בעדויות של קורבנות עבירות מין, המחייבות זהירות ורגישות מצד בית המשפט בשים לב למאפייני הטרואומה המינית והשפעתה על הקורבן" (בש"פ 4796/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 23.6.2016)).

בראי הלכה זו אבחן להלן האם שגה בית הדין קמא משקבע כי יש בחומר הראיות שלכאורה, סיכוי סביר להוכחת אשמתו של המערער.

20. **הודעותיה של המתלוננת** – המתלוננת מסרה הודעות מפורטות, השיבה על מלוא השאלות שנשאלה, כמיטב יכולתה וזיכרונה, הן באשר למסכת האירועים שבגינה התלוננה נגד המערער, הן ביחס לשגרת העבודה ביחידה והן באשר לנסיבות שבגינן כבשה את תלונתה פרק זמן ממושך, ובהתאמה – הסיבות שבעטיין אזרה כוחות להתלונן רק כעת. המתלוננת עומתה עם גרסאותיו של המערער והבהירה את הדרוש הבהרה ואף עמדה בעימות עימו. התרשמתי כי **גרסאותיה, על פניהן, עקביות, קוהרנטיות ובעלות היגיון פנימי ברור**. אף ההגנה, אשר טענה כל שניתן לטעון כנגד מהימנותה של המתלוננת, לא הצליחה להצביע על סתירות מהותיות בהודעותיה (להבדיל מטענה כנגד כבישת עדותה ביחס לחדירת המערער לתוכה, טרם מסירת התלונה). משכך, יש לקבוע כי להודעותיה של המתלוננת כוח ראייתי פוטנציאלי להוכחת האשמה.

21. אשר למעשים עצמם מסרה המתלוננת, כי המקרה הראשון התרחש ברכב בדרכם למשימה צבאית, כאשר המערער נגע ברגלה ובמעלה ירכה במפתיע, ללא הסכמה, והיא קפאה ולא הגיבה. לאחר מכן תיארה רצף יום-יומי של אירועים, אשר נפרסו על-פני תקופה ממושכת והסלימו באופן הדרגתי – תחילה נשיקות, נגיעה בחזה מעל הבגדים, מגע מתחת לחולצה ולחזייה, הורדת החולצה ונגיעה בחזה, מגע

באיבר מינו ובמפשעתו של המערער ומגע באיבר מינה, ביצוע מין אוראלי במערער, החדרת אצבעות לאיבר מינה (בהמשך נזכרה שהמערער החדיר את אצבעו אף לישבנה) והחדרה חלקית של איבר מינו לאיבר מינה.

22. לדברי המתלוננת, **כל המעשים נעשו שלא בהסכמתה**. העדר הסכמתה התבטא הן באופן מילולי, כשאמרה למערער "לא", "לא רוצה", "דיי וכיוצ"ב, והן בהתנהגות – תפיסת ידו של המערער והזזתה; הנחת ידיה על חזהו בתנוחת הדיפה; הזזת הגוף באי-נוחות או לחלופין – בקיפאון ואי-תגובה. עוד תיארה המתלוננת כי חלק ממעשיו של המערער נעשו **בכוח**: החדרת אצבעותיו לאיבר מינה; נטילת ידה והנחתה על איבר מינו; תפיסת ראשה וקירובו אל איבר מינו על-מנת שתעשה בו מין אוראלי; החדרת חלק מאיבר מינו אל איבר מינה.

23. המתלוננת אישרה אמנם, כי לעתים נמנעה מלהתנגד למעשה כזה או אחר שביצע בה המערער, למעט ביחס לניסיונותיו העקביים להחדיר אליה את איבר מינו – אקט שהתנגדה לו תמיד – והסבירה כי מדובר היה במעשים שבוצעו בה קודם לכן חרף התנגדותה, ומשלא הסכימה לביצועם, לא ניתן היה לראות בהעדר התנגדותה הנוספת משום הסכמה. לדבריה, התנהלה כך, משום שהמערער התיר לעצמו, בכל פעם, לנקוט במעשה פולשני יותר, לעתים לאחר שהפציר בה שתיאות להם ומטרתה המרכזית היתה מניעת "הצעד הבא". עם זאת, המתלוננת הדגישה כי לא ניתן היה להסיק את הסכמתה. ובלשונה:

"ברגע שבחורה אומרת לך גם פעם אחת מההתחלה של כל הקשר אתה לא צריך להמשיך, זה שקפאתי ולא הגבתי בכל המקרים והפסקתי סיטואציות מיניות שאמרתי די ומספיק הוא צריך להבין ובעיקר בסוף בזמן של החדירה של איבר המין ועם זה שהוא דחף לי את הראש אמרתי לו כמה וכמה פעמים לא על שניהם, וזה שדחפתי אותו בכח ואמרתי לא להכניס את איבר המין צריך היה לגרום לו להבין שאני לא רוצה, כל בן אדם הגיוני מבין את זה" (הודעה מיום 12.11.2018 עמ' 62 שורה 1019; עמ' 67 שורה 1112).

המתלוננת הבהירה עוד שכאשר אמרה שאינה מעוניינת לא סייגה את דבריה, כלומר לא אמרה "לא עכשיו" או "לא היום", כטענת המערער, אלא פשוט אמרה "לא" (שם, עמ' 48 שורה 791).

24. מכיוון שחלק הארי של המעשים נעשה בשעות הלילה, ברכב, לאחר נסיעה קצרה למקום מבודד בבסיס, אישרה המתלוננת כי קרה שהיא יזמה את הנסיעה והסבירה שידעה "שאין לילה בלי שנסע עם הרכב ויקרה מה שיקרה", ולכן לעתים, בשעת לילה מאוחרת, "לא רציתי לגרור את זה יותר מאוחר ממה שהיה שאמרתי לו טוב בוא נסע" (הודעה מיום 22.10.2018 עמ' 21 שורה 343). עם זאת, בעודם ברכב,

התנגדה המתלוננת למעשיו. לפיכך, שללה המתלוננת את האפשרות כי התנהגותה גרמה למערער לסבור כי היא מעוניינת ביחסים המיניים: "מה זה מסכימה? אני ממש לא, הוא גם המפקד שלי", אך לדבריה, ייתכן כי בעיניו "כל פעם ינסה משהו עד שהוא יגיע למה שהוא רוצה" (שם, שם, שורה 347).

25. המתלוננת ציינה כי למיטב זיכרונה המערער לא הגיע לפורקן מיני. אשר לעצמה, שללה כל תגובה גופנית המלמדת על הנאה או שיתוף פעולה: "לא עשיתי קולות או ביקשתי ממנו לגעת בי" (הודעה מיום 31.10.2018, עמ' 33 שורה 542), אף כי אישרה שבהזדמנות אחת השיבה לשאלת המערער ש"גמרה" וזאת על-מנת שהאקט המיני יסתיים.

26. המתלוננת הסבירה את האופן שבו ניצל המערער את חולשותיה ואת התהליך שהביאה להבנת הדברים רק לאחרונה. לדבריה, המערער "שיחק אותה אבא שלי, דיבר על ההורים שלי שהם לא בסדר והם לא איתי עד הסוף, שיחק אותה כמו אבא שלי והחבר הכי טוב שלי ואני חשבתי שהוא באמת דואג לי ולא הבנתי מה המטרה... באותו שלב לא הבנתי שהכיוון שלו זה כיוון מיני. אז הוא ממש הוליד אותי שולל" (הודעה מיום 12.11.2018, עמ' 39 שורה 640; וראו הודעתה של הגב' אנגל-ברק, עמ' 1 שורה 19).

27. אמנם, כבר בשעת מעשה, הבינה המתלוננת את הפסול במעשיו של המערער, אולם הסבירה מדוע בחרה לא רק שלא להתלונן על שאירע אלא להמשיך ולהתנהג בשגרת היום-יום, כאילו הכל כשורה ("אמרתי לעצמי שאני חייבת להמשיך, אין לי איך לברוח מזה, אני צריכה להמשיך לתפקד, אני גם רוצה להמשיך בצבא כמו שצריך", הודעה מיום 22.10.2018, עמ' 24 שורה 400; הודעה מיום 31.10.2018, עמ' 43 שורה 706; וראו הודעתה של ד"ר אבני, עמ' 6 שורה 18, שהסבירה כי המשך הקשר בין המתלוננת למערער מהווה חלק מתהליך לא מודע של "לשים את האירוע הטראומטי בצד"). בנוסף, המתלוננת העידה על עצמה כי אין היא מראה פגיעות כלפי חוץ – "אני לא מראה לאנשים שאני חלשה" (הודעה מיום 31.10.2018, עמ' 33 שורה 552) ולפיכך, לא שיתפה אף אחד במצוקותיה. היא אף התביישה בכך שעל אף שהיא מגדירה את עצמה כאדם חזק, לא עלה בידיה לחדול את המעשים ("התביישתי מזה שש' החזקה נקלעה לסיטואציה הזו... קשה לי להראות חולשה" הודעה מיום 12.11.2018, עמ' 11 שורה 180; וראו הודעתה של הגב' וקנין-שטרן, עמ' 4 שורה 5: "קונספט של להיות חלשה ולהזדקק לעזרה הוא כמעט זר לה").

28. אין מחלוקת בין הצדדים, כי בד בבד עם ההחלטה לשרת בשירות-קבע, החליטה המתלוננת לשנות את מסלול חייה ובחרה בקריירה צבאית. חומר הראיות הלכאורי תומך בכך שהמתלוננת שאפה להתקדם בשירות הצבאי ולהיות קצינה בכירה.

משכך, הסבירה המתלוננת, כי לא התלוננה מחשש שיבולע לה: "הוא בסוף המפקד שלי והוא יכל לפגוע בי בהכל, גם בקידום שלי הלאה וגם בתפקידים הבאים, הוא עשרים ומשהו שנה בצבא, הוא מכיר את כל הבכירים בחיל, לצורך העניין אם הוא היה אומר עליי שאני נגדת לא טובה אז זה היה פוגע בי, אז הרגשתי שאני לא יכולה להגיד לו לא אחרת זה יפגע בי" (שם, עמ' 13 שורה 206). יתר על כן, המתלוננת מסרה כי תגובותיו של המערער כלפיה היו אגרסיביות, מפחידות ולעתים אף מאיימות. כך סיפרה כי בתגובה לסירובה לבצע משימה צבאית "הוא לקח לי את כל הדברים מהמשרד והעיף לי החוצה" (שם, עמ' 3 שורה 45) והוסיפה כי חששה גבר כאשר באחת ההזדמנויות, כאשר איבד את טבעת הנישואין במהלך משימת חילוץ רכב, אמר לה המערער ש"אם אשתי תדע עלינו משהו אני אקבור אותך" (שם, עמ' 4 שורה 59). בשלב מסוים שמעה אנשי קבע בבסיס משוחחים במשרד על כך שהמערער מקיים עמה יחסי מין, סיטואציה שגרמה למתלוננת לחשוש שמא אחרים מודעים להתרחשויות ויפגעו בתדמיתה כנגדת מקצועית.

29. דא עקא, שדרך התנהלות זו לא עלתה יפה ("זה התפוצץ לי בפנים", הודעה מיום 12.11.2018 עמ' 68 שורה 1130). כך, כשביחידתה החדשה, לאחר שסברה כי אחד המפקדים הטריד אותה מינית, היא הוצפה מבחינה רגשית, מצבה הנפשי הלך והדרדר עד אשר נזקקה לטיפול ואף לאשפוז. בעקבות הטיפול שעברה (ועודנה עוברת) ומשהגורמים שמנעו ממנה, בשעתו, להתלונן על מעשי המערער לא היו תקפים עוד, נוכח שחרורה הצפוי מהשירות הצבאי ("ואני מבינה עכשיו שהוא לא יכול לפגוע בי", הודעה מיום 22.10.2018 עמ' 1 שורה 6), אזרה כוחות והגישה את תלונתה במצ"ח. המתלוננת מסרה עוד, כי היא רואה חשיבות בתלונה גם על-מנת שחיילות אחרות לא ייפגעו כמוה.

30. המתלוננת ציינה עוד, מתוך הבנה שלאחר מעשה של מצבה, כי הדחקת מעשיו של המערער הובילו לתגובות קיצוניות מול מפקדים אחרים: "חשוב לי להגיד שאני ידעתי לכל אורך התקופה שעי ביצע את המעשים שזה לא בסדר והרגשתי לא טוב עם זה וזה הוביל אותי, אני מבינה בדיעבד, שכל הפעמים שמפקדים ניסו לכפות עלי לבצע משימות מקצועיות הייתי מגיבה באופן קיצוני בעקבות תגובה נפשית למה שעי עשה. למשל כל השנה האחרונה שלי שהייתי בגדוד XXX, אז היו לי הרבה עימותים עם מפקדים שם וזה הגיע בסוף לרמה, שאני יודעת שאני צודקת אבל הם כפו עלי דברים והגעתי [הגבתי] באופן קיצוני, זה הגיע לרמה שהם רצו להדיח אותי ואני עליתי עד למפקד האוגדה... התחצפתי למפקדים... היום אני מבינה בדיעבד שזה תגובה נפשית לאירועים שעברתי" (הודעה מיום 31.10.2018, עמ' 11 שורה 182).

31. טענה ההגנה, כי קיים פגם מובנה בהודעותיה של המתלוננת, בין היתר, משום שטרם תלונתה במצ"ח לא סיפרה על שהמערער החדיר את איבר מינו (ולו באופן חלקי) לאיבר מינה. לדידה של ההגנה, **כבישת גרסתה** והוספת פרט עובדתי זה **רק** בתלונה הפורמאלית, מכרסמת במהימנות התלונה ומצביעה על כך שתלונתה זוהמה על-ידי הגורמים הטיפוליים, אשר לראשונה הסבירו למתלוננת כי עברה למעשה אירוע של אונס או, לחלופין, כי תלונתה מונעת ממניע זר – הגשת תביעה כנגד המערער.

32. לאחר שבחנתי את טיעוני ההגנה בראי חומר הראיות שלכאורה, מצאתי לדחותם והנני קובעת כי אין בהם כדי להשליך על משקל הודעותיה של המתלוננת, בשלב דיוני זה.

33. עולה מהראיות שנאספו, כי המתלוננת הדחיקה את המעשים פרק זמן ממושך. עוד עולה, לכאורה, כי המעשה שנחווה כקשה ביותר עבור המתלוננת היה החדרת איבר מינו של המערער אל איבר מינה. וכך תיארה המתלוננת את תחושותיה בעקבות המעשה: "באירועים של החדירה של איבר המין שלו אלי, אני לא יודעת אם הרגשתי כאב פיזי, הרגשתי חילול" (הודעה מיום 31.10.2018, עמ' 19 שורה 318). זהו אף הטעם שבגיניו תיארה המתלוננת דריכות והתנגדות תמידית לניסיונותיו של המערער לחדור אליה. במצב דברים זה, לא ראיתי כי אי-שיתוף חבריה ואף חלק מהגורמים שאליהם פנתה לסיוע, למלוא פרטי התלונה, מהווה פגם מובנה בגרסתה. ודוקו – על ניסיונותיו הכוחניים של המערער לחדור אליה והתנגדותה של המתלוננת למעשים תוך הדיפתו של המערער סיפרה המתלוננת לרס"ב אוחיון (הודעתו מיום 7.11.2018, עמ' 1). גם את חברתה רס"ל מלכה שיתפה בכך שהמערער "כל הזמן היה מכניס טיפה" (עמ' 2 שורה 20). אמנם ההגנה טענה כי המערערת שיתפה את חברתה בעובדות אלו יום לפני שהאחרונה זומנה להעיד במצ"ח, ואולם, טענות אלו, בדבר עיתוי השיתוף ומשמעותו, יצטרכו להתברר בהליך העיקרי.

יתר על כן, המתלוננת שיתפה במעשה החדירה את הגורמים הטיפוליים עוד טרם החליטה להתלונן במצ"ח (הודעתה של ד"ר אבני עמ' 3 שורה 1) ועל ניסיונותיה "להפסיק את יחסי המין שהם קיימו" (הודעתה של הגב' וקנין-שטרן, עמ' 2 שורה 11), כך שלא ניתן לקבל את הטענה כי עניין החדירה הועלה לראשונה בפני גורמי מצ"ח, קל וחומר – לקבוע בעת הזו, כי מניעים זרים הניעו את המתלוננת.

34. יתירה מזו, אף גרסת המערער תומכת בטענת המתלוננת כי חשה בחדירת איבר מינו לתוכה: "השתפפתי באיבר המין שלה, בשפתיים, כאילו בין השפתיים, למעלה ולמטה, על אזור איבר המין שלה" (אמרה מיום 8.11.2018, עמ' 21 שורה 339). המערער אף לא שלל כי ייתכן "שהייתה הרגשה של ניסיון חדירה, אבל,

האיבר מין לא נכנס, נכון, שהאזור של החלק העליון של הכיפה, היה דבוק על איבר המין שלה, כאילו לא תעבירי שם שיערה" (שם, עמ' 54 שורה 925); ואף "יכול להיות שהיה איזה משהו שהיא פירשה כחדירה" (שם, עמ' 56 שורה 973). במקום אחר אישר את דברי המתלוננת והשיב: "אני לא אומר שלא היתה חדירה" (שם, עמ' 62 שורה 1070); המערער שב וטען, כי איברי המין שלהם היו צמודים, נוצר חיכוך ואיבר מינו "עבר גם בשפתיים" (אמרה מיום 14.11.2018, עמ' 11 שורה 174).

35. מובן, כי זהו אינו השלב הדיוני המתאים להכריע האם המערער חדר לאיבר מינה של המתלוננת (על פרשנות המונח חדירה ראו ע/7,11,12/17 **התובע הצבאי הראשי נ' טור' טויל**, פסקה 191 (2018)). בצד זאת, יש בפירוט שהובא לעיל, כדי ללמד, כי טענתה של ההגנה בדבר קיומו של פגם מובנה בגרסתה של המתלוננת בנושא החדירה, אינו מבוסס כדבעי.

לאור מכלול הטעמים שפורטו לעיל נדחית, אפוא, טענת ההגנה בהקשר זה. 36. גרסתה של המתלוננת מדודה, ואף שעולה ממנה כי היקף הפגיעה המינית, לכאורה, רבה וחמורה, ניכר כי המתלוננת ביקשה לדייק בפרטים, פירטה אף על עובדות שאינן נוחות עבורה (למשל, יוזמתה לצאת לנסיעה עם המערער על-מנת לסיים עם המגע המיני לאותו היום) ולא העצימה את המעשים. כך למשל, לא ייחסה למערער כי החדיר את מלוא איבר מינו לתוכה, ואף לא זכרה, תחילה, כי המערער החדיר לפי הטבעת שלה את אצבעותיו או כי ניסה לבצע בה מעשה סדום (וראו: ע"מ/16/135,136/16 **רס"ל זנו נ' התובע הצבאי הראשי** (2016); ע/117/05 **התובע הצבאי הראשי נ' אל"ם זאהר** (2006)).

37. לגרסתה של המתלוננת מצויים בחומר הראיות **חיזוקים** כבדי משקל. 38. חיזוק משמעותי ניתן למצוא **במצבה הנפשי הקשה של המתלוננת** – בכלל, ובאבחנתה הרפואית של ד"ר אבני, אשר קבעה כי המתלוננת סובלת מ"**פוסט-טראומה**" על רקע "**פגיעות מיניות**" **שביצע בה המערער** – בפרט. טענות ההגנה שלפיהן לא ניתן ליתן משקל ראייתי למסקנותיה המקצועיות של ד"ר אבני, מאחר שהיא לא נחשפה למלוא חומר הראיות אין בהן ממש. מסקנתה של ד"ר אבני נסמכת, לכאורה, על אבחון ממושך, שהחל עם אשפוזה של המתלוננת, במסגרת אשפוז יום, בחודש אוגוסט 2018 ועל-פניו אין המדובר באבחנה רפואית שהתבצעה לצורך ההליך המשפטי, אלא כחלק מההליך הטיפולי המקיף שבוצע למתלוננת. גם תיאור מצבה הנפשי של המתלוננת, לרבות התפרצויותיה על מפקדיה, חוסר היציבות, התרחקותה ממכריה, הסתגרותה והתבודדותה, עד שלבסוף ניסתה לשים קץ לחייה, תומך בגרסתה של המתלוננת (ראו: עניין **רס"ל זנו הנ"ל**).

39. חיזוק נוסף להודעותיה של המתלוננת ניתן למצוא בדברי המערער בחקירותיו, אשר **מאשר חלקים משמעותיים מגרסתה**. בית הדין קמא פירט (בפסקה 34 להחלטתו) דוגמאות רבות לכך. באשר לסוגיית החדירה פורטו לעיל גרסאותיו של המערער. לכך יש להוסיף, כי המערער אישר, לכאורה, כי המתלוננת הניחה על חזהו את שתי ידיה, בעת שגהר מעליה (בעימות אף הדגים תנועה זו, באותו האופן כפי שהראתה המתלוננת) בתנועה המלמדת על הדיפה (אמרה מיום 8.11.2018; עמ' 51 שורה 884; 887; עמ' 52 שורה 895; 902; עמ' 53 שורה 917; אמרה מיום 9.11.2018, עמ' 10 שורה 31). המערער אף לא שלל, בראיה לאחור, כי יתכן שהנחת ידיה של המתלוננת על חזהו "היתה במטרה להדוף" אותו ולהביע את התנגדותה לחיכוך איבר מינו בה (שם, עמ' 53 שורה 907; עמ' 55 שורה 944). וממה נפשך – הכיצד ניתן לפרש את מעשיה של המתלוננת **אך בדיעבד?** שהרי המעשה ונסיבותיו לא השתנו. המערער אף אישר, כי ייתכן שהמתלוננת היתה מכווצת (שם, עמ' 54 שורה 937) – עובדה אשר לא מתיישבת עם גרסתו של המערער שלכאורה כלל המעשים נעשו בהסכמה ואף ביוזמתה של המתלוננת.

40. המערער אף אישר כי רצה לחדור אל המתלוננת (אמרה מיום 8.11.2018, עמ' 58 שורה 997), זאת על אף שידע כי היא מסרבת לכך משום שהיא מעוניינת לשמור על בתוליה. בהתאם, אישר המערער את גרסתה של המתלוננת כי הפציר בה, פעם אחר פעם, להיעתר לו (שם, עמ' 56 שורה 976; עמ' 71 שורה 1238; אמרה מיום 9.11.2018, עמ' 3 שורה 1; עמ' 10 שורה 26).

41. זאת ועוד, המערער אישר כי הוא שביקש בתחילה מהמתלוננת שתבצע בו מין אוראלי והיא סירבה. חרף זאת, אישר כי בפעם הראשונה שבה ביצעה בו המתלוננת מין אוראלי וחרף אי-רצונה, השתמש **בכוח** כלפיה, "שלחצתי לה על הראש" (אמרה מיום 8.11.2018, עמ' 62 שורה 1083; עמ' 66 שורה 1151) וציין כי יתכן שלא הבין "שזה בעייתי" (שם, עמ' 63 שורה 1085; אמרה מיום 9.11.2018, עמ' 9 שורה 21). לדבריו, "יכול להיות שבמקרה הזה היא לא הראתה רצון... ניסיתי לקדם אותה ואת איבר המין שלי לעבר ביצוע המעשה של המציצה למרות שהיא לא רצתה עשיתי את זה" (שם, עמ' 9 שורה 15; עמ' 9 שורה 32; עמ' 10 שורה 6; שורה 12; אמרה מיום 14.11.2018, עמ' 17 שורה 282).

42. טענה ההגנה, כי המערער עמד על כך שכל המעשים נעשו בהסכמתה של המתלוננת וכי הסתמכות אך על חלקים מגרסתו של המערער, מבלי לראות את השלם, מהווה הפרדה מלאכותית ושלא כדין, של גרסת המערער. אף שהלכה היא כי חובה על בית המשפט לבחון את מכלול התבטאויותיו של נאשם בחקירותיו (ע"פ

240/84 חטיב נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(2) 29 (1985)), הרי שבשלב דיוני זה, שבו המערער טרם העיד, יפים הדברים הבאים :

"אף שהודיה מוגשת ומתקבלת בשלמותה, הכלל הוא שרק לאותם חלקים מתוכה שיש בהם משום 'הודיה' – דהיינו לאותם חלקים העומדים לחובת המודה – יש כוח ראייתי; ואילו לאותם חלקים אשר במסגרתם מוסר המודה דברים לזכותו – כגון: עובדות המבססות פטור מאחריות פלילית או הגנה מן ההגנות הקבועות בחוק, או עובדות המשמיטות את הבסיס מתחת לקיומו של היסוד הנפשי הדרוש להרשעה וכיו"ב – אינם מהווים ראייה לתוכנם, ואם מבקש מוסר ההודיה לסמוך עליהם – עליו להעיד על כך מעל דוכן העדים במהלך הדיון. הטעם לכלל זה הוא: ההודיה מתקבלת כחריג לכלל האוסר על עדות מפי השמועה, בשל ההנחה שאין אדם שם עצמו רשע אלא אם כל אמת בפיו. הנחה כזו אינה קיימת לגבי דברים שאומר אדם לזכותו" (קדמי, על הראיות, מהדורת תש"ע – 2009, חלק ראשון, עמ' 139).

43. חיזוק נוסף לדבריה של המתלוננת יש למצוא באופן התנהלותו של המערער, כפי שהעידו עליו אחרים, וכפי שמסר, בשלבים מתקדמים של החקירה, אף המערער עצמו. המתלוננת, כאמור, מסרה, כי פחדה מהמערער נוכח התנהלותו האגרסיבית. אף המערער, מסר כי כאשר המתלוננת סירבה להצעות מיניות מצידו סביר שהיה "מעט אגרסיבי" (אמרה מיום 8.11.2018, עמ' 29 שורה 481). בהמשך אישר כי הרים את קולו גם בנושאים הקשורים לעבודה: "יכול להיות שהרמתי את הקול. אני בטוח שהיו מקרים שהרמתי את הקול... מעין איום היה אולי בטון של הדיבור" (שם, עמ' 42 שורה 716; עמ' 80 שורה 1394). בצד זאת, הכחיש המערער תחילה כי זרק את חפציה מהמשרד (שם, עמ' 42 שורה 718); אולם לאחר מכן אישר כי בעקבות עימות מילולי, הוא התעצבן ונטל את ציודה של המתלוננת "ושמתי לה את זה בצד בחוץ ליד המשרד" (שם, עמ' 42 שורה 728) ואף אמר כי אינו רוצה בנוכחותה לידו. כן תיאר אירוע נוסף, שלא זכר בעבר, שבמהלכו הרים את קולו ודפק על המקלדת (שם, עמ' 43 שורה 738).

רס"ן סיגל, מ"פ אחזקה בגדוד ומפקדם של המערער והמתלוננת, אישר בהודעתו אירוע של ריב בין השניים, שכלל את הוצאת חפציה של המתלוננת מהמשרד. גם עמיתו של המערער, רנ"ג ממרן אישר כי כאשר המערער לא היה מרוצה מהתנהלות מסוימת "הוא היה עצבני, זה היה מתבטא בעיקר בצעקות" (עמ' 3 שורה 57). בעניין יחסו של המערער אל המתלוננת מסרה גם רעייתו של המערער כי הוא דיבר אל המתלוננת "לא יפה", "דברים כמו לכי תזדייני, קללות, דברים כאלה, את על הזין שלי... היה מדבר אליה מגעיל" (עמ' 4 שורה 9).

44. **גרסאותיו של המערער** – עיון באמרותיו של המערער בחקירותיו מצביע, לכאורה, על קשיים משמעותיים, עד כי קשה, בשלב זה, לתת לדבריו במצ"ח משקל ראייתי הפועל לטובתו. דומה, כי **בכל אחד** מן העניינים שעליהם נשאל המערער – מרכזי או שולי – **ידעו תשובותיו התפתחויות ושינויים**. חלק מתשובותיו היו עמומות והקיפו – באותו המשפט ממש – את כל האפשרויות הקיימות. טענתה של ההגנה שלפיה השינויים בגרסאותיו של המערער מתיישבים עם חשש לפרוס את מלוא היריעה מפאת היותו נשוי ובעל משפחה, אינה יכולה לסייע לו בשלב זה, בעיקר משום שההתפתחויות בגרסאותיו מצויות **בכל שלב ושלב** של החקירה, גם לאחר שהיה מיוצג וגם לאחר שמעצרו הוארך פעם אחר פעם, וגם בשל מהות השינויים, לגופם. דוגמא אחת מיני רבות, ניתן לראות ביחס לשאלה האם המערער גהר על המתלוננת, כפי טענתה, בעת שניסה לחדור לתוכה. באמרתו הראשונה מיום 4.11.2018 נמנע מלספר כי היה מגע בין איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. באמרתו מיום 6.11.2018 מסר כי חיכוך איברי המין נעשה **רק בישיבה או בעמידה** וכי נוכח הסיטואציה, הוא אינו יודע ואף לא הרגיש אם איבר מינו התחכך בשפתי איבר מינה או במקום אחר. באמרתו מיום 7.11.2018 מסר המערער כי לעתים שכבו אחד **בצד השני** ללא מגע מיני, **ולעולם לא שכבו אחד מעל השני**: "לא הייתי עליה אף פעם וגם היא לא עלי אף פעם" (עמ' 13 שורה 206; עמ' 16 שורה 264). באמרתו מיום 8.11.2018 מסר המערער תחילה כי ייתכן שהיה "קצת מעליה, מחזיק את עצמי מעליה, כי הספסל הוא צר, **יכול להיות שהיינו בזווית שאני קצת עליה**" (עמ' 5 שורה 54). רק בהמשך, אישר הן את העובדה כי שכב מעל המתלוננת והן את העובדה כי היא הניחה עליו את ידה, כפי שפורט לעיל.

45. בצד זאת, כפי שהודגם לעיל, בסוגיות הליבה, שעסקו בשאלת הסכמתה של המתלוננת למעשים המיניים ולשאלת מודעותו של המערער להיעדר ההסכמה, מסר המערער תשובות אשר נראה כי הן פועלות לחובתו. המערער מסר כי המתלוננת מעולם לא אישרה במלל את המעשים המיניים שעשה בה. המערער הוסיף ומסר כי המתלוננת התנגדה למעשיו באופן מילולי (למשל: אמרה מיום 7.11.2018, עמ' 30 שורה 508; אמרה מיום 8.11.2018, עמ' 9 שורה 127). המערער אישר כי היו סיטואציות שבהן אמרה לו המתלוננת להפסיק את מעשיו, או "בוא נלך" או שהיתה מזיזה את ידו (שם, עמ' 9 שורה 131) או שהניחה את ידה על חזהו בתנוחת הדיפה (ראו לעיל).

לפיכך נשאל המערער: "תיארת סיטואציות רבות שהמתלוננת קוטעת אותן ואומרת לא על מעשה מסוים, אבל אני מבינה מדברייך שביצעת את המעשה הזה או ביצעתם את המעשה הזה במפגשים מאוחרים יותר, איך הבנת שהלא שהיא אמרה היה

נקודתי לאותו אירוע ולא בכללי לגבי המעשה? והשיב: "לא הבנתי, לא ייחסתי לזה חשיבות" (אמרה מיום 8.11.2018, עמ' 81 שורה 1401). למעשה, המערער מאשר כי בוצעו על-ידו פעולות בהיבט המיני, מבלי שבירר לגביהן את הסכמתה של המתלוננת.

כך, אישר המערער כי לקח את ידה של המתלוננת, מבלי להפעיל כוח, והניחה על איבר מינו, מבלי ששאל להסכמתה (אמרה מיום 9.11.2018, עמ' 8 שורה 16). המערער אף לא שלל את האפשרות, כי במספר אירועים כאשר הזיזה המתלוננת את ידה, הוא המשיך לקחתה על-מנת שתאונן לו: "שהיא הזיזה את היד ישר לא תפסתי אבל אולי אחרי כמה דקות עוד הפעם או משהו" (שם, עמ' 8 שורה 18).

גם כשיזם את החדרת אצבעותיו לפי הטבעת של המתלוננת, עשה כן מבלי ששאל להסכמתה "והיא לא אמרה כלום לא לפני לא בזמן שעשיתי את זה ולא אחרי" (אמרה מיום 8.11.2018, עמ' 22 שורה 351). משכך נשאל כיצד הבין כי המתלוננת חפצה בכך, והשיב: "לא הבנתי שהיא רוצה. היא לא אמרה כלום" (שם, עמ' 22 שורה 355). בהתאם, עומת עם האפשרות כי פעל בניגוד לרצונה של המתלוננת והשיב: "לא, כמו שלא הבנתי שהיא רוצה גם לא הבנתי שהיא לא רוצה" (שם, עמ' 22 שורה 357).

המערער הסביר אף שכאשר התרחשו אירועים מיניים פעמיים ביום, זה משום שהפעם הראשונה הופסקה: "זה לא בדיוק היה לא, זה או שהיא הזיזה את היד, או לא עכשיו". לאחר מכן חידד, כי סירובה הראשוני של המתלוננת נגע לרצונה בסיום המפגש ולא בשל עצם המעשה ואישר כי במפגש השני, המאוחר: "היא פשוט לא אמרה על זה כלום" (אמרה מיום 14.11.2018, עמ' 13).

נראה אפוא, מתשובותיו של המערער, כי הוא בחר לפרש את שתיקותיה של המתלוננת או את גילויי ההתנגדות באופן מקל עבורו, אך לא שלל את עצם קיומם, והפסיקה, כידוע, הטילה את חובת בירור ההסכמה על העושה (ראו: ע/9,10/17, **התובע הצבאי הראשי נ' סגן ברוכוב** (2017)). לדבריו, כששאל לרשותה "לא זוכר אם היא ענתה או לא ענתה לי... לא יודע אם היא אמרה כן או לא" (אמרה מיום 18.11.2018, עמ' 2 שורה 189) וגם כשלא השיבה אפשרי שהמשיך במעשה (שם, עמ' 3 שורה 196). כאמור, כאשר אמרה המתלוננת שאינה רוצה פירש המערער זאת כ"לא רוצה עכשיו" (שם, עמ' 15 שורה 128). לדבריו, פעל כך משום שהמתלוננת בעלת אישיות חזקה שאינה חוששת להביע את דעתה, לכן, סמך על כך שכאשר לא רצתה מגע מיני כלשהו, היא ידעה לבטא ולהראות זאת היטב.

46. הוסיפה ההגנה וטענה כי לגרסאותיו של המערער תימוכין חיצוניים מרובים, בעיקר בנוגע ליחסים החבריים שנרקמו בין המתלוננת למערער ולהיותה כרוכה

אחריו הן במהלך יום העבודה והן שלא לצרכי עבודה. דא עקא, שגם דינה של טענה זו להידחות בשלב זה. לאחרונה, נדרש בית-דין זה לטענות בעניין סבירות התנהגותה של נפגעת עבירת מין וכך פורט:

"כידוע, זה מכבר נפסק, כי אין לשפוט את התנהגותה של נפגעת עבירת מין בכלים ראציונליים, וכי יש להימנע מתהיות עקרות בדבר 'סבירות' התנהגותה של הקורבן' (ע"פ 6890/04 **מדינת ישראל נ' בלאוסוב** (טרם פורסם, 13.9.2005). נקבע אף, כי 'יכול שהתנהגותה של מתלוננת בעבירת מין... תראה למשקיפים עליה ממרחק של זמן וממרומי יישוב הדעת... מוזרה, בלתי הגיונית, בלתי נבונה ואולי אף מטופשת' (ע"פ 599/02 **פרי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)). כך אף הכירו בתי המשפט, כי 'עצם העובדה שהמתלוננת לא ניסתה להימלט או לא צעקה לעזרה ואף התנשקה עם המערער [אין] בה כדי לכרסם באופן כלשהו במהימנותה' (ע"פ 814/12 **מדינת ישראל נ' סויסה** (טרם פורסם, 25.10.2012)). ועוד נפסק, כי 'בניגוד 'להיגיון' של המתבונן מן הצד, קורבן העבירה עשוי להמשיך לחיות את חייו במחיצת התוקף ולעיתים אף להפגין כלפיו חיבה ולחפש את קרבתו' (ע"פ 5582/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 20.10.2010))" (ע"מ/18/23 **סמ"ר יוסף נ' התובע הצבאי הראשי** (2018)).

47. יתר על כן, ברי, כי טענות ההגנה בדבר התנהלותה של המתלוננת יחייבו ליבון ובירור של הערכאה הדיונית. בצד זאת, ניתן לומר כי בעניין שלפנינו מקבלות תהיות ההגנה, לכאורה, מענה על-ידי הגורמים הטיפוליים. ד"ר אבני מסרה בהודעתה כי יחסיה של המתלוננת עם המערער, הן במהלך האירועים והן לאחריהם, מתיישבת עם האבחנה הקלינית שלפיה "זה חלק מהתהליך של ה'לשים בצד'. גם יש חלק שהוא היה המפקד שלה והיא רצתה להיות חלק אינטגרלי מהצבא ומהמערכת" (עמ' 6 שורה 14). גם הגב' אנגל-ברק מסרה כי המתלוננת פיתחה מנגנון הישרדותי שלפיו עליה להמשיך ולשרת באופן מיטבי: "היא המשיכה לרצות להיות הכי טובה בתפקיד שלה, עושה בשבילו הכל מקצועית, מוסר ומשמעת, בשביל להתקדם בצבא" (עמ' 2 שורה 22; עמ' 7 שורה 11). כך, הערכאה הדיונית תידרש להכריע אף בטענת ההגנה, שלפיה אין זה סביר שהמתלוננת המשיכה לכבוש את תלונתה לאחר שעזבה את היחידה, ואף להיות בקשר מסוים עם המערער. יחד עם זאת, דומה, כי גם לעניין זה ניתן מענה על-ידי הגורמים הטיפוליים.

48. הוסיפה ההגנה וטענה לקיומן של סתירות בין גרסתה של המתלוננת לבין ראיות חיצוניות, למשל, ביחס לטענתה כי מדי לילה שבה אל חדרה ומיררה בבכי, בעוד שחברותיה לחדר מסרו בהודעותיהן כי לא הבחינו בכך. ההגנה אף ביקשה לשכנעני ביחס לפגמים מובנים נוספים במהימנותה של המתלוננת וביקשה להציג לעיוני ראיות, מבלי לחייבה להציגן תחילה לתביעה הצבאית, וזאת על-מנת שלא לחשוף

את קו הגנתו של המערער. חרף התנגדותה של התביעה הצבאית, מצאתי לעיין בראיות אלו, משהוצג על-ידי ההגנה כי המדובר ב"נתונים משמעותיים ומטלטלים" אשר יש בכוחם להכריע את הכף. סברתי, כי במקרה דנן, בשים-לב לנסיבותיו הייחודיות של המקרה (אירוע מתמשך על-פני תקופה לא מבוטלת, בתדירות כמעט יום-יומית, המתבסס, לעניין פרטי המעשים, אך על הודעותיה של המתלוננת), ובשים-לב להצהרת ההגנה, כי מוטב שתיפרס לפני מלוא היריעה טרם החלטה.

49. לאחר שעיינתי בתיעוד שאליו הופנית על-ידי ההגנה, כמו-גם בכל חומר החקירה שנאסף, נחה דעתי כי אין בתיעוד האמור כדי להשליך על מסקנותיי. מטבע הדברים, לא אחשוף את אשר נגלה לפניי. עם זאת, ניתן לציין, כי חלק מהמסמכים מבוססים על מידע שנאסף שלא לצורך ההליך המשפטי והאפשרות להסתמך על תוכנם מוטלת בספק; חלק מהמסמכים אינו קביל; חלק מהמסמכים עוסק בהשערות ובהתרשמויות; חלק מהמסמכים נוגע לעניינים שוליים שאינם בליבת הנושאים שידרשו הכרעה; ולחלק מהמסמכים קיים מענה בחומר הראיות הגלוי, אשר פורט אף בהחלטה זו. בכל מקרה, וזה העיקר – החלקים הקבילים שבמסמכים יהיו חייבים ליבון בהליך המשפטי ואין בהם, לעת הזו, כדי לאיין את המשקל הראייתי שיש לתת להודעותיה של המתלוננת. גם בתוצאת בדיקת הפוליגרף "הפרטית" שערך המערער אין כדי לשנות ממסקנתי זו וזאת בהסתמך על מארג הראיות, שלכאורה, בכללותו, והן בהינתן כי שאלת הסכמתה של המתלוננת למעשים, סוגיית החדרת איבר מינו של המערער לאיבר מינה ושאלת מודעותו של המערער להיעדר הסכמתה, כלל לא הועלו בבדיקה (והשוו: בש"פ 3978/12 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 7.6.2012)).

50. סיכומם של דברים – כפי קביעת בית הדין קמא, מהודעותיה של המתלוננת, והחיזוקים שפורטו, עולה תמונה ראייתית, אשר מבססת את כתב האישום ומקימה סיכוי סביר להרשעת המערער.

עילות המעצר

51. בית-דין זה פירט בעניין רס"ל זנו הנ"ל את ההלכה הפסוקה ביחס לעילות המעצר בעבירה של אינוס, וכך נקבע:

"הלכה פסוקה היא כי עבירות אינוס, מקימות חזקה סטטוטורית, שלפיה מהווה הנאשם בהן סכנה לביטחון הציבור, כאמור בהוראת סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. וכבר נפסק בכגון דא, כי:

'עבירת האינוס כשלעצמה היא מעשה אלימות

המקום עילת מעצר, והיא מן העבירות החמורות אשר רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן ניתן להסתפק לגביהן בחלופת מעצר' (בש"פ 7497/03 גואטה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 10.9.2003), וראו גם: בש"פ 6273/05 ערוסי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 6.7.2005)).

עולה מן המקובץ, כי מקום שבו קיימת תשתית ראייתית מתאימה, מוטל על ההגנה הנטל לסתור את חזקת המסוכנות".

בעניין אל"ם זאהר הנ"ל, הוסיף בית דין זה וקבע כי:

"התרחשות המעשים בסביבה הצבאית בין מפקד לפקודתו תוך ניצול מרות ועוצמה פיקודית משווה לדברים רובד מחמיר של פגיעה במשמעת הצבא ובסדר הטוב שבו ויש בכך כדי לגבש עילת מעצר".

דברים אלו יפים אף לענייננו.

52. בית הדין קמא, סבר, כאמור, כי נוכח היקף המעשים המינייים וחומרתם, אשר בוצעו על-ידי מפקד בפקודתו תוך ניצול, לכאורה, של המרות והשררה, פערי גיל ודרגה, במשך תקופה ממושכת, באופן אינטנסיבי ותדיר, לעתים תוך הפעלת כוח, יש ללמוד הן על מסוכנות גבוהה מצד המערער והן על פגיעה ממשית במשמעת הצבא, שאין חלוף הזמן, בנסיבות העניין, מקהה. בית הדין קמא אף נתן משקל משמעותי למצבה הנפשי של המתלוננת ולכך "שהסכנה לשלומה של המתלוננת לא חלפה ואף התעצמה בחודשים האחרונים".

53. טענה ההגנה, כי נוכח חלוף הזמן והמשך שירותו הצבאי של המערער מבלי שהסתבך במעשים דומים, מוקהות במידה ניכרת עוצמתן של עילות המעצר ומצדיקות, בשל כך, חלופת מעצר. נטען עוד, כי אין להותיר את המערער במעצר ממשי אך משום החשש לשלומה של המתלוננת.

54. בע"מ/42/11 רס"ל חנוכה נ' התובע הצבאי הראשי (2011) קבע בית-דין זה, כי בנסיבות שבהן מתבצעת עבירת אינוס "בתוככי בסיס צבאי, תוך שימוש באלימות, חרף התנגדותה המפורשת של המתלוננת ועל רקע פערי הדרגה והגיל בינה לבין המערער" לא נסתרת חזקת המסוכנות אף כאשר חל שיהוי בדיווח על המעשה וחרף חלוף הזמן. כך נקבע אף בעניין רס"ל זנו הנ"ל (וראו הפסיקה המאוזכרת שם, בפסקה 34). דא עקא, שבאותם מקרים, פרק הזמן שחלף מאז קרות האירועים ועד לתלונה היה מתון יותר (כתשעה חודשים). בענייננו, עסקינן בפרק זמן ממושך, של כשלוש שנים, כאשר אין ראיות המצביעות על ביצוע מעשים דומים מצדו של המערער, אף שהמשיך לשרת בצה"ל ולפקד על אחרים. לפיכך, חרף נסיבות החומרה שפורטו על-ידי הערכאה קמא ואשר מקובלות גם עלי, ניתן לקבוע כי עילות המעצר

הוקהו במידה מסוימת (וראו: בש"פ 3978/12 פלוני נ' מדינת ישראל, הנ"ל; בש"פ 1730/13 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.3.2013)).

55. יחד עם זאת, שוכנעתי, כי בנסיבותיו הייחודיות של המקרה שלפניי, לא ניתן להורות על חלופת מעצר בעניינו של המערער. בית המשפט העליון הכיר בכך שבמניין השיקולים לבחינת שחרורו של נאשם ממעצר יש להביא בחשבון אף את ההשלכה שתגרום, כתוצאה מכך, על מצבה הנפשי של המתלוננת בכלל ועל מסוגלותה להעיד כנגדו במשפטו, בפרט (ראו: בש"פ 1706/15 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 15.3.2015); בש"פ 5354/13 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 7.8.2013); בש"פ 2916/12 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 25.4.2012)).

56. בענייננו, מכלול נסיבות העניין מעלה חשש ממשי, שמא שחרורו של המערער מהמעצר יביא להחמרה במצבה הנפשי של המתלוננת באופן העלול להביא לפגיעה ביכולתה להעיד במשפט. כפי שעולה מדבריה של הגב' אנגל-ברק, מאז מסירת התלונה הלך מצבה הנפשי של המתלוננת והחריף: "היא כמעט ולא אוכלת, רק שותה, בימים אחרי העדויות היא מתפרקת, לא מפסיקה לבכות ולהקיא... היא רוצה לבקש שיביאו אותו אזוק כי היא מפחדת ממנו" (עמ' 4 שורה 15). מחומר הראיות עולה אף שד"ר אבני והגב' אנגל-ברק נדרשו להתייחס לשאלת השפעת שחרורו של המערער ממעצר על מצבה הנפשי של המתלוננת ומסרו כי המתלוננת העלתה חשש שמא המערער, באופן עקיף, יאיים עליה או יחשוף את זהותה בפני אחרים ועקב כך תחשוש לצאת מביתה. במקרה דנן, שוכנעתי כי גובר הצורך להגן על שלומה של המתלוננת, זאת אף משעולה מחומר הראיות שלכאורה, כי אנשי צבא רבים, לרבות המערער, ניסו ליצור קשר עם המתלוננת בחודשים האחרונים, לאחר שנפוצו שמועות על הדחתה מהשירות הצבאי ומסירת תלונתה למהו"ת. נוכח כך, מתאימים לענייננו הדברים הבאים:

"המתלוננת עדיין לא העידה בבית-המשפט. במקרה זה נדרשת הגנה ראויה על המתלוננת על-מנת למנוע שהשחרור לחלופת מעצר יפגע ביכולתה לאזור את הכוחות הנפשיים הרבים הנדרשים כדי לבוא ולהעיד בפני בית-המשפט" (בש"פ 3095/08 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 4.5.2008)).

57. אשר על כן, שוכנעתי כי לא ניתן לנקוט חלופת מעצר ויש להותיר את המערער במעצר ממשי. ייתכן, שלאחר עדותה של המתלוננת יהיה מקום לשקול מחדש את שאלת מעצרו של המערער ועניין זה יוכל להתברר על-פי מכלול הנסיבות באותה עת.

איסור הפרסום

58. לכלל פומביות הדיון מעמד של עיקרון-על בשיטתנו. העיקרון עוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה, וסעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (והמקביל לו במערכת השפיטה הצבאית, סעיף 324 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955), המורים כי ככלל, בית המשפט ידון בפומבי. בית הדין הצבאי לערעורים חזר, אך לאחרונה, על היקפו של כלל זה, תכליותיו ועל האופן שבו יש ליישמו (ראו: עלב"ש/18/22 ש' ש' נ' **התובע הצבאי הראשי** (2018)). בואר באותו עניין, כי:

"המחוקק קבע נוסחת איזון, שלפיה, על דרך הכלל, ינוהל ההליך המשפטי בפומבי, וכפועל יוצא יפורסמו שמותיהם של בעלי הדין. לאור זאת, קבע בית המשפט העליון, כי את החריגים לעקרון פומביות הדיון, יש לפרש בצמצום – ולעולם תיטה הכף אל עבר פומביות הדיון... על הנאשם המבקש לאסור את פרסום פרטיו רובץ הנטל להוכיח, כי הפרסום יגרום לו **נזק חמור** וכי הצורך במניעת אותו הנזק גובר על האינטרס הציבורי שבפרסום".

עוד פורט כי "בבוא בית הדין לערוך את מלאכת האיזון כאמור, עליו להביא בחשבון את כלל השיקולים, וביניהם מהות המעשים המיוחסים למבקש ומידת חומרתם, מידת התועלת שיש בפרסום פרטיו וכן עוצמת התשתית הראייתית".

59. בענייננו, המערער מואשם בשורה של עבירות מין חמורות, ובראשן עבירת האינוס ומעשה סדום בנסיבות של אינוס, אשר בוצעו, לכאורה, במסגרת השירות הצבאי בין מפקד לפקודתו, על-פני תקופה ממושכת. נוכח כך, מטבע הדברים, קיים אינטרס ציבורי בפרסום פרטיו של המערער.

60. ההגנה עתרה כי אמנע מלהורות על הסרת צו איסור הפרסום, כאשר הנימוק המרכזי עסק בחולשת הראיות. דא עקא, שטענותיה של ההגנה ביחס להעדר תשתית ראיות לכאורה נדחתה. זאת ועוד, ההגנה ביקשה לשכנעני, כי עלול להיגרם למערער **נזק חמור** מפרסום פרטיו. גם בטענה זו אין ממש. עיון בחוות הדעת של גורמי בריאות הנפש שהונחו לעיוני אינן תומכות בטענותיה ההגנה. אמנם, פרסום שמו של נאשם שיוחסו לו עבירות מין חמורות "עלול להחמיר את מצבו הנפשי וביטויי סטרס אצל הנבדק", אך אין המדובר ב"נזק חמור", כמובנו בפסיקה, השונה במהותו מן הנזק הצפוי לכל נאשם, והמהווה "תוצאה נלווית טבעית ומצערת לפרסום" (ראו בש"פ 8698/05 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(3) 168 (2005)). גם הקשיים העלולים להיות מנת חלקם של בני משפחתו של המערער, ואשר יכול שיינתן להם מענה חלקי עם עזיבתם את הארץ (בהתאם להודעת ההגנה), אינם מצדיקים הימנעות מפרסום הפרטים וסטייה מעקרון הפומביות.

61. אשר על כן, לא ראיתי להתערב בקביעת בית הדין קמא באשר להסרת צו איסור הפרסום.

סוף דבר

62. ערעור ההגנה נדחה אפוא. המערער יוותר במעצר ממש, כפי קביעת בית הדין קמא. ההחלטה בדבר הסרת צו איסור הפרסום תכנס לתוקפה לאחר הקראת החלטה זו.

ניתנה היום, י"ז בטבת התשע"ט, 25 בדצמבר 2018, בפומבי ובמעמד המערער ובאי-כוח הצדדים.

אל"ם	מאיה	הלר
שופטת	בית הדין	הצבאי
ל	ע	ר
ע	ו	ר
ר	י	ס

העתיק	נאמן	למקור	חתימת המגיה:
סגן	עמית	כהן	_____
קצין	בית	הדין	תאריך: _____